

Kur'an-ı Kerim "Gaybı ancak Allah bilir." derken, Bediüzzaman'ın gelecekle ilgili bazı haberler vermesini nasıl değerlendirmek gerekir?

Şu âyet-i kerîme, haşmetli bir üslubla Allah'ın ilminin her şeyi kuşattığını ilân eder:

"Gaybın anahtarları Allah'ın katındadır. Onları ancak O bilir. Karada ve denizde ne varsa hepsini bilir. Düşen hiçbir yaprak ve yerin karanlıklarında hiçbir dane yoktur ki, Allah onu bilmesin. Yaş ve kuru ne varsa hepsi Kitab-ı Mübîn'dedir." (En'am, 6/59.)

"Gaybı bilen O'dur. Gaybını, razı olduğu Rasul'den başkasına bildirmez..." (Cin, 72/26 ve 27)

Demek ki, **"Gaybı Allah'dan başkası bilemez"** hükmünün de bir istisnâsı söz konusudur. Allah'ın bildirmesi şartıyla gaybı Allah'dan başkası da bir derece bilebilir. Âyetteki, **"Razı olunmuş Rasul"** ifâdesi değişik şekillerde tefsir edilmiştir.

Bazılarına göre, buradaki **"rasul"**den murat peygamberdir. Yani, Allah, gaybını ancak bir peygambere bildirir. Bu yönüyle âyet velilerle, sihirbaz ve kâhinlerin gaybî bilgisini reddetmektedir. Çünkü sihirbaz ve kâhinler, Allah'ın rızasından en uzak ve gâdabına en lâyük kimselerdir. Veliler ise, her ne kadar Allah'ın razı olduğu kişilerse de, peygamber değillerdir.

Bu mes'elede, şu hususlara dikkat çekmek istiyoruz:

1. "Rasul" ifâdesi sadece peygamberler için kullanılan bir kelime değildir. Nitekim,

"Allah meleklerden ve insanlardan 'rasuller' seçer." (Hac, 22/75)

âyeti, açık manasıyla bunu belirtmektedir.

2. Âyetteki "Rasul" kelimesi, meleği de içine aldığına göre, meleğin bazı veli

kişilere ilhâm getirmesi hiç de reddedilecek bir durum değildir. Nitekim hâdiste,

“Âdemoğluna şeytanın da bir dokunuşu, meleğin de bir dokunuşu vardır.” (Tirmizi, Tefsir 2/35)

buyrulmuştur. Ayrıca görüleceği üzere, bazı veliler bir takım gaybî sirlara mazhâr olmuşlardır.

3. İlâhî kelâma mazhâriyet, sadece nebilere has bir özellik değildir. Bazı insanların rüya veya ilhâm gibi bir yolla, gâybden bazı sirlara muttâli’ olmaları mümkündür ve vâkidir. Nitekim şu âyet, Allah’ın insanlarla konuşma prensibini dile getirmektedir:

“Hiçbir beşer için, Allah’ın, bir vahiyle veya perde arkasından konuşması veyahut bir elçi gönderip de izni ile ona dilediğini bildirmesi dışında konuşması yoktur.” (Şûra, 42/51)

a. Allah’ın vahiyle konuşması, vahyin şiddet ve zâaf yönüyle çeşitli mertebelerini içine alabilir. Hem Peygamberlere, hem de Hz. Musa’nın annesinde olduğu gibi, diğer insanlara, gerek yakazada, gerekse rüyada olan ilâhî mesajı ifâde eder. Dolayısıyla, buradaki vahiy, **“ilhâm”** mânasını da tazammun etmektedir.

b. Allah’ın perde arkasından konuşması, Hz. Musa’nın ilk vahye mazhâr olduğunda doğrudan ilâhî hitabı duyması gibi durumları içine alır.

c. Allah’ın bir elçi vasıtasıyla konuşması, Hz. Cebrail’i Peygamber’ine gönderip, vahyini bildirmesi tarzındaki durumları bildirmektedir.

Görüldüğü gibi, **“Gaybın hazineleri”** Allah katında olmakla beraber, Allah gerek Peygamber’ine, gerekse bazı hâs kullarına bir takım sırlarını bildirmektedir. Gaybî sirlara mazhâriyette herkes aynı derecede değildir. Bazı insanlar, bir gayb âleminin varlığından bile haberdar değilken, bazıları da gayb âlemine bir derece âşina olurlar. İnsan kalbi çok hassas bir alıcıdır. Hem telsiz, hem faks, hem televizyon, hem radar görevlerini yapabilen bir alet düşünelim. Kullanmasını bilen biri, böyle bir aletten ne kadar çok istifâde eder. Bilmeyen ise, onu bir metal yığını olarak görür. İşte, insanın kalbi böyle bir aletten çok daha hassas bir alıcıdır. Kalbini zikirle, tefekkürle şeffaflaştıran Zâtlar, pek çok gaybî sirlara mazhar olabilirler. Bediüzzaman’ın böyle sirlara mazhâr bir kişi olduğu, eserlerinden anlaşılmaktadır. Hassas cihazlar iyi bir bakım ve itinâ istediği gibi, böyle zâtların da kalbî hayatlarına çok itinâ göstermeleri gerekir.

Kur'ân'ın sırlarına mazhâriyette hassas bir alıcı olan Bediüzzaman, talebeleriyle ve İslâm âlemiyle ilgili olayları hissetme hususunda da, son derece duyarlıdır. Mesela, mektuplarından birinde der:

"Hulusî'nin bir gâilesi var diye hissediyorum. Merak etmesin, Risale-i Nur'un şakirtlerine inâyet ve rahmet nezâret ve himâyet ederler." (1)

Hulusi Bey, Bediüzzaman'ın talebelerindendir. Orduda subay olarak görev yapmaktadır. 1938'de Dersim İsyânı sebebiyle, isyan bölgesine gideceği sırada tedirgin bir vaziyette iken, Bediüzzaman'ın bu mektubu eline geçer, rahatlar. (*Şahiner, Son Şahitler, 1/40-41*)

Bir gün Barla'da bir kaç talebesiyle evine dönerken, birden sebepsiz "**Benden ne istiyorsunuz**" diye ehl-i dünyaya bağirmaya başlar. Eve geldiklerinde durum anlaşılır. Yedi-sekiz polis, evde kendisini beklemektedir. (2)

Kastamonu'da sürgünde iken, İsparta'daki talebelerine yapılan taarruzu hisseder. Haberleşme imkanı olmadığı halde, yanındaki Emin ve Feyzî isimli talebelerine der:

"Dikkat ediniz, dört cihetle bize taarruz var. Demir gibi sebat ediniz, bir halt edemezler."(3)

"Alem-i İslam'a indirilen darbelerin en evvel kalbime indiğini hissediyorum." sözü, O'nun bu yönünü açıkça göstermektedir. (*Tarihçe-i Hayat, s.123*) Yanında kalan talebelerinin de belirttiği gibi, Bediüzzaman'ın bedenî bir rahatsızlığı olmamakla beraber, Müslümanlar aleyhinde durumlar olduğunda rahatsız olup yatağa düşmektedir. Diğer gün, olay gazetelerde yer aldığı anda, işin iç yüzü anlaşılmaktadır.

Bediüzzaman'ın ifâdesiyle, "**Şuurî ve ihtiyârî olmayan çok in'ikasât vardır.**" (*Barla Lâhikası, s. 249*) Yani, kişinin şuru ve irâdesi dışında çok yansımalar olur. Mesela, sizinle ruhî münâsebeti kuvvetli birisinin hastalığı, daha siz onun hastalığını bilmeden az- çok size de yansır. Sizi ilgilendiren sevindirici bir gelişme, daha haber size gelmeden sizi neşelendirir. İşte, "Kimin himmeti milleti ise, o kimse tek başıyla küçük bir millettir" diyen Bediüzzaman, bütün İslâm milleti için çalıştığından, onların dertleri ile dertlenmiş, neş'esiyle sevinmiştir. (*Hutbe-i Şâmiye, s. 59*) Özellikle, başında bulunduğu iman hizmetindeki yakın mesaî arkadaşları ve sadık talebelerinin hizmete taalluk eden hallerini, pek çok kereler kalbinde yansımış olarak bulmuştur.

Bediüzzaman'ın, gaybın geleceğe yönelik kısmıyla ilgili dikkat çekici ifâdeleri vardır. Bunlardan bir kısmının geleceğe yönelik haber olduğu açıkça bellidir. Birazdan örnekleri gelecektir. Bir kısmı ise, ilk bakışta gaybî haber niteliği taşımaz. Fakat zamanın akış seyri içinde, ondaki gaybî mana ortaya çıkar. Mesela, Bediüzzaman güneş sisteminden bahsederken "**Küremizle beraber on iki seyyâre**" (gezegen) ifâdesini kullanır. (*Sözler*, s. 627.) O yıllarda yedi gezegen bilinmektedir. Daha sonra bu sayı dokuza çıkmıştır. 1970'li yıllarda onuncu gezegen bulundu. Daha sonra onbirinci gezegenin yörüngesi keşfedildi. Sistemin tamam olabilmesi için, onikinci gezegenin de olması gerektiği sahanın uzmanlarınca belirtilmektedir.

Bediüzzaman, Urfa ilimizden bahsederken, "**Urfa taşıyla toprağıyla mübarektir**" der. (*Emirdağ Lâhikası*, s. 433.) Bu ifâdede ilk bakışta gaybî bir haber yoktur. Fakat GAP projesi neticesinde, bu ilimizin toprakları muazzam bir berekete kavuşmuştur. Bediüzzaman'ın, 1939'da meydana gelen Erzincan depremiyle alakalı olarak değerlendirmeler yaparken, "**Ramazan-ı Şerîfin teravîh vaktinde...**" ifâdesi, 1992 depreminde anlaşılmıştır. (*Sözler*, s. 157.) Çünkü, 1939'daki deprem Ramazan'da ve terâvîh vaktinde değildir. 1992 depremi ise, Ramazan'ın terâvîh vaktine tevâfuk etmiştir.

"Sözler" isimli eserinde, Bediüzzaman'ın bir temsil içinde yer alan şu ifâdeleri, aya çıkılacağından ve ayın durumundan haber vermektedir:

"Şimdi sen dâhi ey katre içine giren hakîm feylesof! Senin katre-i fikrin dürbünüyle, felsefenin merdiveniyle ta Kamer'e (aya) kadar terakki ettin. Kamere girdin. Bak, kamer kendi zatında kesâfetli, zulümatlıdır. Ne ziyâsı var, ne hayatı. Senin sa'yin beyhude, ilmin fâidesiz gitti..." (*Sözler*, s. 315.)

Bir de, Bediüzzaman'ın eserlerinde yer almayıp da, şifâhen söylediği şeylerin zamanla çıkması olayı vardır. Meselâ, 1943 Eylül'ünde Ankara Valisi Nevzat Tandoğan, mâkam odasında Bediüzzaman'ın sarığına ilişmek ister. Bediüzzaman, "**Başından bul Nevzat**" diye bedduâ eder. 9 Temmuz 1946'da, Vali Tandoğan başına kurşun sıkarak intihar eder. (*Şahiner, Bilinmeyen Taraflarıyla Saîd Nursî*, s. 323.)

Bu türden olaylar çoktur. Biz bu çalışmada, kitâbî olanları tesbitle iktifâ edeceğiz. Şimdi konunun örneklerine geçebiliriz:

RUSYA'NIN ÇÖKÜŞÜ:

Bediüzzaman, 1910'da İstanbul'dan Van'a giderken Tiflis'e uğrar. Şeyh Sân'an tepesinde, dikkatlice etrafı temâşa ederken, bir Rus polisi yanına

gelir. Aralarında şu muhâvere cereyan eder:

-Niye böyle dikkat ediyorsun?

-Medresemin planını yapıyorum.

-Nerelisin?

-Bitlis'liyim.

-Bu Tiflis'dir.

-Bitlis - Tiflis birbirinin kardeşidir.

-Ne demek?

-Asya'da, âlem-i İslâm'da üç nur birbiri arkası sıra inkişâfa başlıyor. Sizde birbiri üstünde üç zulmet inkişâf başlayacaktır. Şu perde-i müstebidâne yırtılacak, takallus edecek, ben de gelip burada medresemi yapacağım.

-Heyhat, şaşarım senin ümidine!..

-Ben de şaşarım senin aklına. Bu kışın devamına ihtimal verebilir misin? Her kışın bir baharı, her gecenin bir nehârı vardır.

-İslâm parça parça olmuş.

-Tahsîle gitmişler. İşte Hindistan, İslâm'ın müstâid bir veledidir; İngiliz mekteb-i idâdisinde çalışıyor. Mısır, İslâm'ın zeki bir mahdumudur; İngiliz mekteb-i mülkiyesinden ders alıyor. Kafkas ve Türkistan, İslâm'ın iki bahadır oğullarıdır; Rus mekteb-i harbiyesinde talîm alıyor. İlâ âhir...

Yahu, şu asilzâde evlad şehâdetnamelerini aldıktan sonra, her biri bir kıt'a başına geçecek, muhteşem âdil pederleri olan İslâmiyetin bayrağını afâk-ı kemâlâtta temevvüc ettirmekle, kader-i ezelinin nazarında, feleğin inadına, nev'i beşerdeki hikmet-i ezeliyenin sırrını i'lan edecektir." (Sünühat, s. 51-53)

Bediüzzaman'ın ifâdelerinde yer alan "**üç nur ve üç zulmet**" yoruma açık ifâdelerdir. Fakat netice şudur ki: İslâm âleminde ardarda müsbet gelişmeler olacak, Rusya'da da kötüye gidiş yaşanacaktır. Bunun neticesinde, Bediüzzaman medresesini Tiflis'de açacaktır. Bu gaybî haber gerçekleşmiştir. Bugün Tiflis'de Risale-i Nur medresesi açılmıştır ve hizmet etmektedir. "**Bitlis ve Tiflis birbirinin kardeşidir**" ifâdesi, 1980'li yıllarda bu iki şehrin "**kardeş şehir**" ilân edilmesi şeklinde tecelli etmiştir.

Ayrıca, Bediüzzaman'ın haber verdiği İslâm ülkelerinin istiklâllerine kavuşması da aynen zuhur etmiştir. Rusya'da ki müstebid perde yırtılmış, çekilmiş, buradaki müslüman halk, müstâkil devletlerini kurmuşlardır. "Kafkas ve Türkistan'ın" Rus harb okulunda talim görmeleri, buralarda hürriyet ilânını takiben çıkan çatışmalara işaret olabilir. İngiliz Siyâsal Mektebinde okuyan Mısır ise, siyâsi yoldan bağımsızlığına kavuşmuştur. İslam devletlerinin İslâm bayrağını cihanın her tarafında dalgalandırmasını da, inşâallah önümüzdeki yıllarda göreceğiz.

RUSYA'DAKİ İSLAMİ GELİŞMELER:

Daha 1910'lar da Rusya'nın çökeceğini söyleyen Bediüzzaman, 1950'li yıllardaki bir mektubunda ise, Rusya hakkında şunları söyler:

"İki dehşetli harb-i umuminin (dünya savaşının) neticesinde beşerde hâsıl olan, bir intibâh-ı kavî ve beşerin tam uyanması cihetiyle, kat'iyen dinsiz bir millet yaşayamaz. Rus da dinsiz kalamaz. Geri dönüp Hristiyan da olamaz. Olsa olsa, küfr-ü mutlâkı kıran ve hak ve hakîkata dayanan ve hüccet ve delile istinâd eden ve akli ve kalbi ikna eden Kur'ân ile bir musalaha veya tâbi olabilir. O vakit, dört yüz milyon ehl-i Kur'ân'a kılıç çekemez." (Emirdağ Lâhikası, s. 331.)

Hiç bir dine hayat hakkı vermeyen komünist sistemin çöküşünden sonra, Rusya yeniden bir din arayışına girmiştir. Bugün Rusya'da hem hristiyanlar, hem de müslümanlar yoğun bir hizmet yarışı içindedirler. Burada yüzlerce Türk Koleji, Rusların da bulunduğu geniş bir yerleşim alanı içinde hizmet vermektedir. Ayrıca, gayriresmî bir şekilde, oralarda İslâm'a hizmet eden hayli gönüllü kuruluşlar ve şahıslar bulunmaktadır. Bütün bunların çalışmaları neticesinde, İslâmiyet Ruslar içinde hızla yayılmaktadır.

İNKILÂBLAR VE KUR'ÂN'IN GALEBESİ:

Bediüzzaman, I. Dünya savaşı öncesi talebelerine, ısrarla ve tekrarlar şunu söyler:

"Hem maddî, hem manevî büyük bir zelzele-i içtimâî ve beşerî olacak. (Sosyal ve beşeri büyük bir sarsıntı olacak) Benim dünya terki ile inzivâma ve mücerred kalmama gıpta edecekler." (Emirdağ Lâhikası, s. 368.)

Kendisinin şu ifâdeleri de, üstteki mânâyı te'yîd etmektedir:

"Eski harb-i umumîden evvel ve evâilinde (I. Dünya Savaşı öncelerinde) bir vâkıa-ı sâdıkada görüyorum ki, Ararat Dağı denilen meşhur Ağrı Dağı'nın altındayım. Birden, o dağ müthiş infilâk etti. Dağlar gibi parçaları dünyanın her tarafına dağıttı. O dehşet içinde baktım ki, merhum vâlidem yanımdadır. Dedim: 'Ana korkma! Cenâb-ı Hak'ın emridir. O Rahîm'dir ve Hakîm'dir.' Birden o hâlette iken baktım ki, mühim bir Zât bana âmirane diyor: 'İcâz-ı Kur'an'ı beyan et!' Uyandım, anladım ki, bir büyük infilâk olacak. O infilâk ve inkılabtan sonra, Kur'ân'ın etrafındaki surlar kırılacak. Doğrudan

doğruya Kur'ân, kendi kendini müdâafa edecek. Ve Kur'ân'a hücum edilecek; İcâzı, onun çelik bir zırhı olacak..."(Mektubat, s. 368.)

Zaman, üstteki ifadelerin doğruluğunu göstermiştir. I. Dünya savaşı maddî bir deprem olarak Osmanlı Devletini çökertmiş, ardından Kur'an'a saldırılmıştır. Hilâfet, medreseler, tekyeler gibi, Kur'ân etrafındaki surlar ortadan kaldırılmış, fakat neticede Kur'an'a bir zarar verememişlerdir. 1950'lerden sonra bu millet, "Yeniden bir diriliş" hamlesi gerçekleştirmiştir. Din dersinin okutulmadığı, Kur'ân okutmanın yasaklandığı bir dönemden, din dersinin anayasaya girdiği, yüz binlerce İmam-Hatip lisesi öğrencisi, Kur'an Kursu öğrencisi bulunan günlere gelinmiştir. Üniversitelerde dine yeniden dönüşün yaşanması da, Kur'an'ın galebesine güzel bir örnektir.

İSTİKBÂL İSLAM'INDIR:

1910'lu yıllar, İslâm âlemi'nin en zor ve en sıkıntılı yıllarıdır. Hemen hemen bütün İslâm devletleri ecnebi sömürgesi altındadır. İslâm âlemi'nin lideri ve hilafetin merkezi olan Osmanlı Devleti, I. Dünya Savaşı depremiyle çökmüştür. **"Âlem-i İslam'a indirilen darbelerin, en evvel kalbime indiğini hissediyorum."** diyen Bediüzzaman, dehrin olaylarından şiddetle muzdâr ibken, mana âleminde bir teselli alır. Şöyle ki:

"Bir Cum'a gecesinde nevm ile âlem-i misal girdim. Biri geldi, dedi: Mukadderât-ı İslâm için teşekkül eden bir meclis-i muhteşem seni istiyor. Gittim, gördüm ki, münevver, emsâlini dünyada görmediğim selef-i sâlihinden ve âsârın mebuslarından her asrın mebusları içinde bulunur bir meclisi gördüm."

Bu meclis, Osmanlı'nın mağlubiyetini ve İslâm'ın mukadderâtını ele alır. Karşılıklı soru - cevaplardan sonra, meclisten çıkan karar şudur:

"Evet, ümitvar olunuz! Şu istikbal inkılâbı içinde en yüksek gür sada, İslam'ın sâdası olacaktır." (Sünûhat, s. 30-36)

Herkesin ümitsizlik içinde olduğu o dehşetli günlerde, Bediüzzaman geleceğe hep ümitle bakmıştır. 1910' da, Doğu'da aşiretler içinde gezerken, gelecekle ilgili müjdeler verir. O'nun bu tarz konuşmalarına, mühim bir zât itirâz eder ve der:

"İfrât ediyorsun, hayali hakikat gösteriyorsun. Bizi de techîl ile tahkîr ediyorsun. Zaman, âhir zamandır, gittikçe fenâlaşacak."

Bediüzzaman şu cevabı verir:

"Neden dünya herkese terakkî dünyası olsun da yalnız bizim için tedennî dünyası olsun? Öyle mi? İşte ben de sizinle konuşmayacağım. Şu tarafa dönüyorum, müstâkbeldeki insanlarla konuşacağım. Ey 300 seneden sonraki yüksek asrın arkasında gizlenmiş ve sâkitâne Nur'un sözünü dinleyen ve bir nazar-ı hafiy-i gaybî ile bizi temaşa eden Saîdler, Hamzalar, Ömerler, Osmanlar, Tahirler, Yusufklar, Ahmedler ve sâireler.. Sizlere hitab ediyorum. Başlarınızı kaldırınız 'Sadâkte' deyiniz. Ve böyle demek sizlere borç olsun. Şu muâsırlarım, (çağdaşlarım) varsın beni dinlemesinler. Tarih denilen mâzi derelerinden sizin yüksek istikbalinize uzanan telsiz telgrafla, sizin ile konuşuyorum. Ne yapayım acele ettim, kışta geldim. Sizler, Cennet - âsa (cennet gibi) bir baharda geleceksiniz. Şimdi ekilen nur tohumları, zemininizde çiçek açacaktır."

(...) Şu zamanın memesinden bizimle süt emen ve gözleri arkada mâziye bakan ve tasavvuratları kendileri gibi hakikatsiz ve ayrılmış olan bu çocuklar, varsınlar şu kitabın hakikatını hayal tevehhüm etsinler. Zirâ ben biliyorum ki, şu kitabın mesâili, (mes'eleleri) hakikat olarak sizde tahâkkuk edecektir." (Münâzarat, s. 87-89.)

Bediüzzaman'ın bu heyecan dolu ifâdeleri, kuru bir temenniden ibâret değildir. Hicri 1300'den sonraki dönemin parlak bir dönem olacağına işâret edilmiştir. Hicri 1400'e tekâbül eden, 1980'li yıllar, ülkemizde ve İslâm âleminde, hatta insanlık âleminde İslâmî hizmetlerin hızla yayıldığı bir dönemin başlangıcı gibidir. Fakat bedbîn, ümitsiz insanların böyle bir İslâmî gelişmede katkıları olmayacaktır. Ümitsizlik telkiniyle, hiç olmazsa başkalarına engel olmamaları için, Bediüzzaman onlara şöyle seslenir.

"İşte, ey iki hayatın ruhu hükmünde olan İslâmiyeti bırakan iki ayaklı mezar-ı müteharrik bedbahtlar! Gelen neslin kapısında durmayınız! Mezar sizi bekliyor, çekiliniz. Ta ki, hakikat-ı İslâmîyeyi hakkıyla kâinat üzerinde temevvücsâz edecek olan nesl-i cedîd gelsin." (Münazarat, s. 89.)

Yani, ey ayakta gezen cenazeler. Gelen neslin önünde durmayınız. Mezar sizi bekliyor, çekiliniz. Ta ki, İslâm gerçeğini hakkıyla kâinat üzerinde dalgalandıracak olan "Yeni nesil" gelsin. 1911' de, Şam'da Emeviye Camii'nden verdiği hutbede,

İslâm âleminin temel meselelerine temas eden Bediüzzaman, orada da gelecekle ilgili kesin kanâatini şöyle belirtir:

"İstikbal yalnız ve yalnız İslâmiyetin olacak. Ve hâkim, hakaik-i Kur'an'ıye ve imaniye olacak." (*Hutbe-i Şâmiye, s. 21.*)

Yani, istikbâle Kur'ân ve iman hakikatleri hükmedecek. Öyle ki Müslüman olmayan ülkeler bile, Kur'ân'ın hakikatlerine yönelme lüzumu hissedecekler. Mesela, fuhuş bütün milletlerin başının belasıdır. Bundan kurtuluş, meşru nikâhla mümkündür. Hem mesela, fâiz bütün devletlerin problemidir. Günümüzde Amerika'da "*Sıfır faizli sisteme nasıl ulaşılır?*" araştırmaları yapılmaktadır. Bunun anlamı, Kur'ân'ın bir hakikatına yönelim demektir.

"Akıl ve ilim ve fen hükmettiği istikbâlde, elbette bürhân-ı akliye istinâd eden ve bütün hükümlerini akla tesbit ettiren Kur'an hükmedecek." (*Hutbe-i Şâmiye, s. 27*)

"Avrupa ve Amerika İslâmiyetle hâmilelerdir. Günün birinde bir İslâmî devlet doğuracak. Nasıl ki, Osmanlılar Avrupa ile hamile olup, bir Avrupa devleti doğurdu." (*Hutbe-i Şâmiye, s. 54*)

1970'li yılların başında Almanya'da Alman asıllı üç - beş Müslüman varken, günümüzde bunların sayısının yüzbinleri aşması; Avrupa'nın pek çok yerinde kiliselerin câmiye çevrilmesi gibi olaylar, Bediüzzaman'ın üstteki ifâdelerini doğrulamaktadır.

Kur'ân-ı Kerîm'in şu âyeti, bu tarz gaybî müjdelerin esasını teşkin eder:

"Onlar, ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek istiyorlar. Allah ise, kâfirler hoşlanmasalar da nurunu tamamlayacaktır." (*Saf, 61/8*)

BATI MEDENİYETİNİN ÇÖKÜŞÜ:

Rusya'nın çöküşünü haber veren Bediüzzaman, Batı medeniyetinin de çökeceğini belirtir. Batı medeniyetini tahlîl ederken, esaslarının çürüklüğüne dikkat eder. Şöyle ki (mana olarak):

Bu medeniyetin;

-
- Dayanak noktası kuvvet,
 - Hedefi menfâat,
 - Düsturu mücâdele,
 - Kitleler arasındaki bağ, başkasını yutmakla beslenen ırkçılık.
 - Hizmeti, hevâ ve hevesi teşci ve arzularını ve metâlibini teshîldir. (Sünühat, s. 33.)

Bu gibi çürük temellere dayanan bir medeniyette, ister istemez medeniyetin kötü yönleri, iyi yönlerine galip gelecektir.

Bugünkü görünümüyle Batı medeniyeti, nefse hizmet eden bir medeniyettir. Her türlü gayr-ı meşru eğlenceler, âdetâ bir örf haline gelmiştir. Aile bağlarının zayıfladığı, içki ve uyuşturucunun her kesimde kullanıldığı bir medeniyetin uzun ömürlü olması mümkün değildir. Bediüzzaman'ın tesbitiyle, Batı medeniyeti, "**Kurtlanmış bir ağaç**" hükmündedir. (Hutbe-i Şamiye, s. 36)

Batan Batı medeniyetinin yerini, İslâm medeniyeti alacaktır. "*Nasıl olur? Batı medeniyeti nasıl batar? Pek iç açıcı görünüme ahip olmayın İslâm ülkeleri, yeni ve parlak bir medeniyeti nasıl gerçekleştirirler?*" şeklinde zihinlerde meydana gelebilecek sorulara, şu ifâdeler bir cevap niteliğindedir:

"Bakınız, zaman hatt-ı müstâkim üzerine hareket etmiyor ki, mebde ve müntehâsı birbirinden uzaklaşsın. Belki, küre-i arzın hareketi gibi bir dâire içinde dönüyor. Bazan terâkki içinde yaz ve bahar mevsimi gösterir. Bazan tedenni içinde kış ve fırtına mevsimini gösterir. Her kıştan sonra bir bahar, her geceden sonra bir sabah olduğu gibi, nev'i beşerin dâhi bir sabahı, bir baharı olacak inşaallah." (Hutbe-i Şamiye, s. 37-38)

Yani, zaman düz bir hat üzerine hareket etmiyor ki, başlangıçla son nokta birbirinden uzaklaşsın. Belki dünyanın hareketi gibi, bir dâire içinde dönüyor. Bazan ilerleme içinde yaz ve bahar mevsimi gösterir. Bazan gerileme içinde kış ve fırtına mevsimini gösterir. Her kıştan sonra bir bahar, her geceden sonra bir sabah olduğu gibi, insanlığın dâhi bir sabahı, bir baharı olacaktır inşaallah. Bediüzzaman'ın zamanın dâirevî hareketiyle ilgili tesbiti,

"... O günler, (galibiyet - mağlubiyet günleri) biz onları insanlar arasında evirir, çeviririz..."(Âl-i İmran, 3/140)

âyetinin bir tefsîridir. Evet, milletlerin de hayatında gece ve gündüz, kış ve yaz vardır. Batı'nın karanlıklar içinde kaldığı ortaçağda, İslâm âlemi medeniyetin zirvelerindeydi. Mesela, Şanlı Osmanlı Devleti, en kuvvetli bir devletti. Endülüs Emevi Devleti, Avrupanın ilim merkeziyi. Fakat üç asırdır, maddî planda onlar ilerledi, müslümanlar geri kaldı. Şimdi ise İslâm âlemi yeni bir diriliş heyecanı yaşıyor. Bir yandan Rusya'dan bağımsızlığına kavuşan Türk Cumhuriyetleri, bir yandan ülkemizde yetişen genç ve dinamik imanlı kadrolar, ülkemizi İslâm âlemine lider ülke yapabilecek bir görünüm arz etmektedirler.

"Mekke'de olsam da buraya gelmek lazımdı" diyen Bediüzzaman, Türkiye'yi en mühim bir cephe olarak görür. (*Emirdağ Lahikası, s.180.*) Buranın kurtulması, İslâm âleminin kurtulması demektir. Kendisi, bu ümidini şöyle dile getirir:

"Rahmet-i İlâhiye'den ümit kesilmez. Çünkü Cenâb-ı Hak, bin seneden beri Kur'ân'ın hizmetinde istihdâm ettiği ve ona bayraktar tâyin ettiği bu vatandaşların muhteşem ordusunu ve muazzam cemaatini, muvakkat (geçici) arızalarla inşaallah perişan etmez. Yine o nuru ışıklandırır ve vazifesini idâme ettirir." (*Mektubat, s. 327*)

II. DÜNYA SAVAŞI:

20. Yüzyıl iki büyük dünya savaşına sahne olur. Bunlardan **birincisi**, Osmanlı Devleti'nin çökmesini netice verir. **İkincisi ise**, Osmanlı Devlet'ine darbe vuranların başlarına inen bir musibet görünümündedir.

Bediüzzaman, I. Dünya savaşı sonrası yazdığı, yarı manzum Lemeât isimli eserinde, iki yerde, II. Dünya savaşına işâret eder. Şöyle ki:

"Beşer, hayatını isterse, envâ-yı ribâyı öldürmeli." (İnsanlık, hayatını isterse, her türlü fâizi öldürmeli) başlıklı yazısının devamında şöyle der:
**"Beşer bunu isterse, sarılmalı zekâta, ribâyı tard etmeli.
Kur'ân'ın adâleti bâb-ı âlemde durup, ribâyâ der:
"Yasaktır, hakkın yoktur dönmeli."
Dinlemedi bu emri, beşer yedi bir sille,
Müthişini yemeden, bu emri dinlemeli."** (*Sözler, s. 661.*)

Yani Kur'ân, âlem kapısında durup, fâize "Yasaktır, girmeye hakkın yoktur" der. Fakat bu emir dinlenmeyince, insanlık I. Dünya savaşıyla bir tokat yer. Daha müthişini yemeden bu emri dinlemeli.

II. Dünya savaşından sonra Bediüzzaman, üstteki yazısına şu dipnotu düşer:

"Kuvvetli bir işâret-i gaybiyedir. Evet, beşer dinlemedi, bu II. Harb-i Umumî ile dehşetli silleyi de yedi."

**"Kurun-u ûlâdaki mecmu-u vahşet ve cinâyet,
Hem gadr ve hem hıyânet,
Şu medeniyet-i hâbise, tek bir defa da kustu,
Midesi daha bulanır." (Sözler, s. 665)**

Yani, ilk çağlardaki bütün vahşet ve cinâyeti, zulüm ve hıyaneti, şu habis medeniyet tek bir defada kustu. Midesi daha bulanır).

Bediüzzaman, bu ifâdelerine de şu dipnotu düşer:

"Demek daha dehşetli kusacak, evet, iki Harb-i Umumî ile öyle kustu ki, hava, deniz, kara yüzlerini bulandırdı, kanla lekeledi."

Bediüzzaman Saîd Nursî, Fil Suresi'nde zikredilen Ebâbil kuşlarının, Kâbeyi tahribe gelen orduyu siccilden taşlarla bombalaması olayına dikkat çekerek şöyle der:

"(Termîhim bihicaretin) cümle-i kudsiyesi 1359 edip, dünyayı dine tercih eden ve nev-i beşeri yoldan çıkararak medeniyetçilerin başlarına semavî bombalar ve taşlar yağdırmasına tevâfukla işâret ediyor." (Kastamonu Lahikası, s. 225)

Evet, II. Dünya Savaşı, Osmanlı'yı çökertenlerin başlarına inen semavî bir bela gibi tecelli etmiştir. Önce Almanya ve İtalya birleşip İngiltere ve Fransa'ya büyük kayıplar verdirmiş, şehirlerini ve medeniyetlerini bombardıman etmişlerdir. Sonra ise, savaş aleyhlerine dönmüş, kendileri de perişan olmuşlardır. Böylece zalimler, zalimlerin cezasını vermekte aracılık etmişlerdir.

Bediüzzaman, üstte zikredilen değerlendirmesinden sonra, geleceğe yönelik şu ifadeleri kullanır:

"Evet, bu tokattan pür-şer beşer şirkten şükre girmezse ve Kur'ân'a tarziye vermezse, melâike elleriyle de ahcâr-ı semâviye (göktaşları) başlarına yağacağını, bu sûre bir mâna-yı işârî (işârî bir mana) ile tehdîd ediyor." (Kastamonu Lahikası, s. 227)

1940'lı yılların sonbaharında gazetelerde çıkan bir haber, üstteki ifâdeleri doğrular tarzdadır. Şöyle ki:

"Bu baharda, Rusya'nın Vilâdivostok ormanlarına, zemin yüzünde hiç emsâli görünmeyen büyüklükte semadan taşlar düşmüş. Ve en büyüğü 25 metre uzunluğunda ve 10 metre boyundadır. Düştüğünde, etrafındaki ağaçları devirmiş ve otuz kadar büyük çukurlar husule getirmiş."

"İşte bu fıkra, doğrudan doğruya bu taşlara işaret olmasına iki emâre var:

1. Şimdiye kadar gelen semavî taşlar, bir - iki karış oldukları halde, böyle 25 metre uzunluğunda ve 10 metre genişliğinde dağ gibi taşlar, elbette semavâtın dinsizliğe karşı bir alâmet-i hiddetidir."

2. Bütün zemin yüzünü ve nev-i beşeri tehdîd eden dehşetli bir dinsizliğin merkezlerine gelmesidir." (Emirdağ Lahikası, s. 213)

ANARŞİ:

Anarşi, 1969 üniversite öğrenci hareketleri sonunda Türkiye'nin kullanmaya başladığı kelimelerden biridir. Bediüzzamanın Mektubat isimli eserinde kullandığı şu ifâdeler, Türk Milletine de devam edecek bir fitneyi gösterir:

"Türk unsurunda ebedi kabil-i iltiyâm olmamak suretinde bir inşikak çıkacak. O vakit milletin kuvveti, bir şık bir şikkın kuvvetini kırdığı için, hiçe inecek. İki dağ birbirine karşı bir mizanın iki gözünde bulunsa, bir batman kuvvet o iki kuvvet ile oynayabilir, yukarı kaldırır, aşağı indirir." (Mektubat, s. 439)

"Sağ - sol olayları" "Türk - Kürt mes'elesi", "Alevî - Sünnî ayırımı" ve şimdilerde alevlendirilmek istenen, "Lâik - Anti Lâik" taksimi, üstteki cümlenin görünümülerindendir. Güçlü bir Türkiye istemeyen dış güçler, bu gibi ayrımlarla fitneyi körüklemekte, anarşiyi desteklemektedirler. Bazı idârecilerin bilerek veya bilmeyerek yaptıkları yanlış icraatlar, böyle fitnelerin uyanmasına vasat hazırlamıştır. Bediüzzaman, 1947'lerde idârecilere şu hatırlatmaları yapar:

"Efendiler! Siz ne için sebepsiz bizimle ve Risale-i Nur'la uğraşıyorsunuz? Kat'iyen size haber veriyorum ki, ben ve Risale-i

Nur, sizinle değil mübâreze, belki sizi düşünmek dâhi vazifemizin haricindedir. Çünkü Risale-i Nur ve hakîki şakirdleri, elli sene sonra gelen nesl-i âtiye (gelecek nesle) gayet büyük bir hizmet ve onları büyük bir vartadan ve millet ve vatani büyük bir tehlikeden kurtarmaya çalışıyorlar."

(...) "Evet efendiler! Gerçi Risale-i Nur sırf ahirete bakar; gayesi rızayı ilâhî ve imanı kurtarmak ve şakirdlerinin ise, kendilerini ve vatandaşlarını idâm-ı ebediden ve ebedi haps-i münferidden kurtarmaya çalışmaktır. Fakat dünyaya âit ikinci derecede gayet ehemmiyetli bir hizmettir ve bu millet ve vatani anarşilik tehlikesinden ve nesl-i âtinin bîcâreler kısmını dalâlet-i mutlakadan kurtarmaktır. Çünkü bir Müslüman başkasına benzemez. Dini terkedip İslâmiyet seciyesinden çıkan bir Müslim, dalâlet-i mutlâkaya düşer, anarşist olur, daha idâre edilemez."

"Evet, eski terbiye-i İslâmiye'yi alanların yüzde ellisi meydanda varken ve an'ânât-ı milliye ve İslâmiye'ye (milli ve İslâmi an'ânelere) karşı yüzde elli lakaydlık gösterildiği halde, elli sene sonra yüzde doksanı nefsi emmâreye tabi olup, millet ve vatani anarşiliğe sevk etmek ihtimalinin düşünülmesi ve o belaya karşı bir çare taharrisi, yirmi sene evvel beni siyâsetten ve bu asırdaki insanlarla uğraşmaktan kat'iyen menettiği gibi; Risale-i Nur'u, hem şakirdlerini bu zamana karşı alâkalarını kesmiş. Hiç onlarla ne mübâreze, ne meşguliyet yok." (Emirdağ Lahikası, s. 21-22)

Bu ikâzlara kulak verilmiş midir? Tam anlamıyla kulak verildiği söylenemez. Zira bu anarşi ve terörü ülkemiz yaşamıştır ve yaşamaya devam etmektedir.

Bediüzzaman, Felâk Suresi ile ilgili bir yorumunda şunları söyler:

"(Ğasıkın iza vekab) Mîlâdî 1971 olur. O tarihte dehşetli bir şerden haber verir. Yirmi sene sonra, şimdiki tohumların mahsulü ıslah olmazsa, elbette tokatları dehşetli olacak." (Şualar, s. 269)

1971 anarşinin tırmandığı yıllara tekâbül eder.

Ülkemizi hayli sarsan ve içimizde yaralar açan sağ-sol çatışması ve bölücü terör örgütünün eylemlerinden sonra, şimdi de Alevî-Sünnî ayırımıyla, bu millet birbirine düşürülmek istenmektedir. Aynı dinin mensublarının, teferruattaki farklılıklardan

dolayı birbirine düşmanca bakması, cidden üzücü ve düşündürücüdür. Bediüzzaman'ın 1930'larda söylediği şu sözleri düşünmeye ve gereğince harekete ne kadar da muhtacız:

"Ey ehl-i hak olan Ehl-i Sünnet ve cemaat ve ey Âl-i Beytin muhabbetini meslek ittihaz eden Alevîler! Çabuk bu mânasız ve hakîkatsiz, haksız, zararlı olan nizâi aranızdan kaldırınız! Yoksa şimdiki kuvvetli bir surette hükmeyleyen zındıka cereyanı, birinizi diğeri aleyhinde alet edip, ezmesinde istimâl edecek. Bunu mağlup ettikten sonra, o aleti de kıracak. Siz ehl-i tevhîd olduğunuzdan, uhuvveti ve ittihâdı emreden yüzer esaslı râbıta-i kudsiye mabeyninizde varken, iftirâkı iktizâ eden cüz'î mes'eleleri bırakmak elzemdir." (*Lem'alar, s. 26*)

Anarşi konusunda son bir gaybî haberle bahsi noktalamak istiyoruz. Şöyle ki:

Bediüzzaman, siyâset üstü bir tavırla, milletin iman ve Kur'ân'ına hizmet etmiştir. **"Ben imanın cereyanındayım. Karşımda imansızlık cereyanı var..."**(*Mektubat, s. 71*) sözleriyle tavrını ortaya koyar. Parti ayırımı yapmaksızın bütün müslümanları şefkatle kucaklar. Fakat her nedense Halk Partisi, hem tek partili dönemde, hem de 1950'lerdeki çok partili dönemde Bediüzzaman'la çok uğraşır. Bediüzzaman, yine engin bir şefkatle, kendisiyle uğraşan zihniyetin Halk Partisinin yüzde beşi olduğunu söyler, suçu onlara verir. Diğerlerini masum olarak görür.

Kendisinin bu partiyle ilgili şu cümleleri, gaybî haber olma noktasında hayli dikkat çekicidir:

"Bu asîl Türk Milleti, ihtiyârıyla o partiyi kat'iyen iktidara getirmeyecek. Çünkü Halk Partisi iktidara gelecek olursa, komünist kuvveti aynı partinin altında bu vatana hâkim olacaktır." (*Emirdağ Lahikası, s. 485*)

1950'lerden bu yana, bu hüküm geçerliliğini korumuştur. Çünkü adı geçen parti, asla seçimle iktidar olmamıştır. Ya ihtilalle gelmiş veya koalisyonla hükümette yer almıştır.

Bediüzzaman, Demokrat Parti idarecilerine yazdığı bir mektubta bir endişesini şöyle belirtir:

"Halkçılar ırkçılığı elde edip, tam sizi mağlup etmeye ihtimâl-i kavî ile hissettim. Ve İslâmîyet namına telaş ediyorum." (*Emirdağ Lahikası, s. 449*)

Bu cümle, bir ihtilâlin habercisidir. 23 Mart 1960'da Bediüzzaman vefat eder. İki ay sonra 27 Mayıs İhtilâli gerçekleşir.

MEZARININ YIKILMASI:

Bediüzzaman, ömrünün sonlarında neşrettiği mektuplarda kabrinin gizli olmasını vasiyet eder.

"Benim kabrimi gayet gizli bir yerde... bir iki talebenden başka hiç kimse bilmemek lazım geliyor. Bunu vasiyet ediyorum."

"Ben de Risale-i Nur'daki azamî ihlası kırmamak için, o ihlasın sırrıyla kabrimi bildirmemeyi vasiyet ediyorum... Dünyada beni sohbetten men eden bir hakikat, elbette vefatımdan sonra da o hakikat bu suretle, beni sevap cihetiyle değil, dünya cihetiyle men'etmeye mecbur edecek." (*Emirdağ Lâhikası, s. 447-448*)

23 Mart 1960 da (Hicri 1379 da) Urfa'da vefat eder. Halilurrahman dergâhına defnedilir. Talebeleri hayret içindedirler. Çünkü, o güne kadar Bediüzzaman'ın her dediğinin çıktığını görürlerken, kabrinin bilinmemesi mes'elesi çıkmamıştır. Her gün, binlerce insan, kabrini ziyaret etmektedir. İşin sırrı 27 Mayıs İhtilali'yle ortaya çıkar. İhtilal hükümetinin emriyle, 12 Temmuz 1960'da gece yarısı Bediüzzaman'ın kabri parçalanır. Na'sı bir uçakla Isparta istikâmetine götürülür. (*Şahiner, Bilinmeyen Taraflarıyla Saîd Nursi, s. 431*) Talebeleri o zaman Bediüzzaman'ın vasiyetini ve şu sözlerini daha iyi anlarlar:

**"Yıkılmış bir mezarım ki, yığılmıştır içinde,
Saîd'den yetmiş dokuz emvat, baâsam alâma,
Sekseninci olmuştur mezara bir mezar taş.
Beraber ağlıyor hüsrân-ı İslâma."** (*Sözler, s. 647*)

RİSALE-İ NUR HİZMETLERİ:

Bediüzzaman, yazmış olduğu tefsirle bir ekol meydana getirmiş, büyük İslâmî hizmetlere vesile olmuştur. 1930'larda Barla'da sürgünde bulunduğu sırada, bir talebesinin rüyasını tabir ederken şöyle der:

“(...) O cemaat telsiz aletlerin ahizeleri hükmünde bütün dünyaya ders işittirmek istemek hikmeti ise; inşâallah tamamıyla sonra çıkacak. Şimdi efradı birer küçük çekirdek iseler de, ilerde tevfikî-i İlâhî ile birer şecere-i âliye (yüksek birer ağaç) hükmüne geçerler ve birer telsiz telgrafın merkezi olurlar.” (Mektubat, s. 350)

Bir rüya dolayısıyla yapılan bu tabir, günümüzde gerçek olarak tecelli etmiştir. Ekilen nur tohumları, Türkiye'nin hemen her yerinde çiçek açtığı gibi, âlem- İslâm'ın, hatta insanlık âleminin pek çok yerlerinde meyvesini vermiştir.

1944 Deniz'li hapsinde, pekçok talebesiyle birlikte bulunan Bediüzzaman, talebelerine şu müjdeli mesajı gönderir: **"Merak etmeyiniz! O nurlar parlayacaklar!"** (Şualar, s. 308)

1947'lerde Afyon Emniyet Müdürü'ne yazdığı mektubunda ise şunları der:

"Size kat'iyen ve çok emârelerle ve kat'î kanaatımla beyan ediyorum ki, gelecek yakın bir zamanda bu vatan, bu millet ve bu memleketteki hükümet, âlem-î İslâm'a ve dünyaya karşı gayet şiddetle Risale-i Nur gibi eserlere muhtac olacak. Mevcudiyetini, haysiyetini, şerefini mefâhir-i tarihiyesini onun ibrâzıyla gösterecektir." (Emirdağ Lâhikası, s. 73)

Nitekim 1980'li yılların ortalarında, bu eserlerin serbestiyeti resmen ilân edilmiş, hatta devletin kütüphanelerine takımlar halinde alınmıştır. Devlet, bu eserleri okuyanlarla uğraşmak yerine, istifâde etmek ferâsetini göstermeye başlamıştır. Millet Meclisi'nin aldığı **"Bediüzzaman'a iâde-i itibâr"** kararı da müsbet gelişmelerden biridir denilmesi, Peygamber (asm) dışındaki diğer insanların da, ilâhî kelâm'dan nasibi olabileceğini göstermektedir.

Buna göre âyette, *"Allah Peygamber'lerine bu üç yoldan başka konuşmaz"* denilmeyip, **"Allah insanlarla bu üç yoldan başka konuşmaz"** Âyetin genel üslubundan anlaşılıyor ki, gayb, kapıları kilitli bir hazine gibidir. Bu hazinenin anahtarları da Allah'ın elindedir. Nitekim şu âyet, genel bir hüküm olarak gâybı ve geleceği sadece Allah'ın bildiğini haber verir:

“De ki: Göklerde ve yerde Allah’dan başkası gaybı bilmez...” (Neml, 27/65)

Fakat her genel hükmün istisnaları olabilir. “*Kuğular beyazdır*” dediğimizde “*genelde beyazdır*” manası anlaşılabilir. Zira az da olsa siyah kuğular vardır. “*Geleceği hiç kimse bilemez mi? Allah, kendi katındaki gayb hazinelerinin anahtarını başkasına veremez mi?*” şeklindeki sorularımıza, bu âyet bir açıklık getirmektedir.

Dipnotlar:

- (1) bk. [Kastamonu Lahikası, \(7. Mektup\)](#)
- (2) bk. [Sikke-i Tasdik-i Gaybi.](#)
- (3) bk. [Kastamonu Lahikası, \(86. Mektup\)](#)